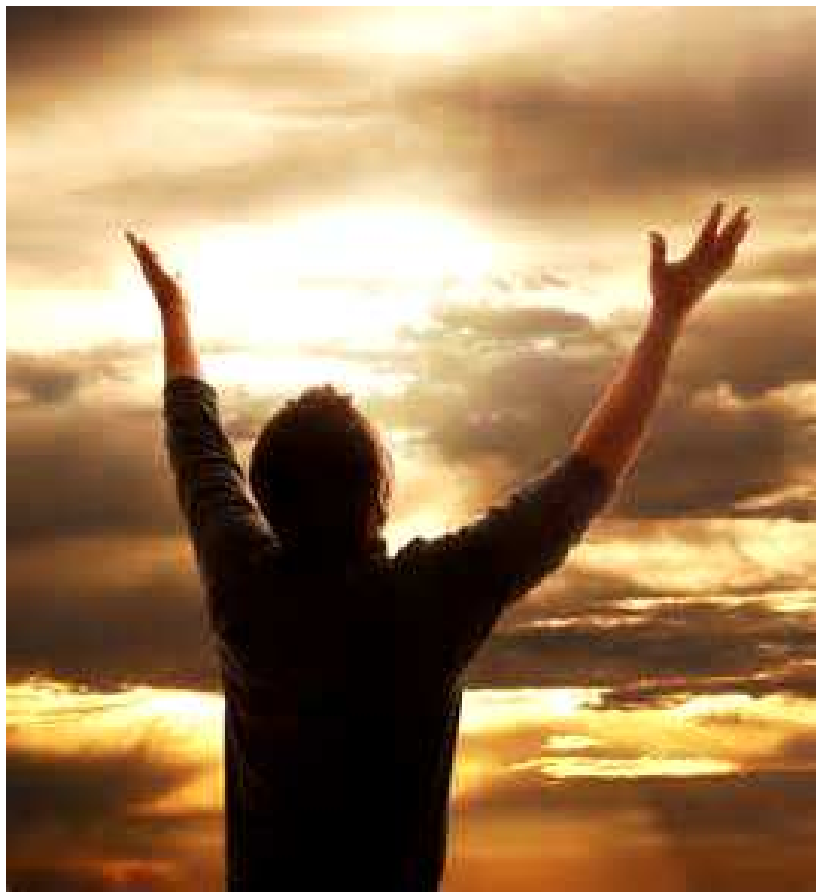

O predică la Radio

*O, de ar lăuda
oamenii pe
Domnul!*

de Valentin Popovici

***„Neprihăniților, bucurați-vă în Domnul!
Oamenilor fără prihană le șade bine cântarea de
laudă.”***

(Regele David, Ps. 33:1)

***„Dacă vei avea aur în sufletul tău, în licăriri de
aur va străluci tot ce pornește de la tine.”***

(Nicolae Iorga)

***„Voi cânta totdeauna îndurările Domnului: voi
spune din neam în neam, cu gura mea,
credințioșia Ta.”***

(Etan Ezahitul, Ps. 89:1)

O, de ar lăuda oamenii pe Domnul !

Psalmul 107 este primul psalm din cartea a cincea și cea din urmă a psalmilor. E un Psalm de *Aliluia*, socotit astfel după prima expresie din versetul întâi, la noi, „Lăudați pe Domnul,” care în limba ebraică este frumosul „Aliluia!”

În luna noiembrie avem Sărbătoarea Mulțumirii (Thanksgiving) aici în America, după obiceiul rămas de la pilgrimii puritani care au pus ancora corabiei Mayflower în țărmul stâncos al coloniei New England în 1620, și care după un an de zile de necazuri și greutatea au socotit totuși că Dumnezeu merită să primească mulțumiri și proslăvire din partea lor pentru tot ce primiseră. Astfel că întreaga lună noiembrie în familii, în biserici, în comunitățile în care trăim, este o lună a mulțumirii sufletelor noastre în fața Creatorului, Cel de la care se coboară toate darurile, și care Își ridică mâinile peste noi ca să ne binecuvinteze în fiecare zi. Dar nu numai o zi, și nici doar un an întreg, ci toată viața noastră, să fie un „Lăudați pe Domnul!”, să fie un măeș și binecuvântat „Aliluia!”

Semnificativ pentru Psalmul acesta 107 este o expresie, o frază, care apare de patru ori, ca un îndemn insistent la mulțumire, uneori ca un oftat față de nepăsarea oamenilor, alteori ca o dorință să vedem și noi că Dumnezeu e bun cu noi. Expresia aceasta este, „*O, de ar lăuda oamenii pe Domnul.*” O găsim în versetele 8, 15, 21, și 31. E ca un motiv muzical special, artistic, încântător, obsedant, magnific. Iată cum sună întreg versetul acesta: „*O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!*” Din el vom încerca să luăm câteva învățături în dimineața aceasta, în trei motive care ni se dau ca să fim mulțumitori:

1. Istoria este dovada bunătății Domnului

Probabil acesta este un psalm al reînțoarcerii din captivitatea babiloniană. Iudeii repatriați își aduc aminte de momentele acelea când au plecat din Babilon, când au călătorit în mijlocul primejdiilor și au fost izbăviți de mâna vrăjmașilor. Ei, cei răscumpărați de Domnul,

ei să strige acum *Alihuia*. Așa trebuie: Cei răscumpărați să mărturisească minunile Domnului. Ei să înalțe Numele Domnului. „*Așa să zică cei răscumpărați de Domnul, pe cari i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului.*” (v.2).

Ascultați ce greutate enorme avuseseră în fața lor, și cum i-a scăpat Dumnezeu cu mână tare! —

„Ei pribegeau prin pustie, umblau pe căi neumblate, și nu găseau nici o cetate, unde să poată locui. Sufereau de foame și de sete; le tânjea sufletul în ei. Atunci, în strîmtoarea lor au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor; i-a călăuzit pe drumul cel drept, ca să ajungă într-o cetate de locuit. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!”

Oare nu sunt stările acestea și stările prin care am trecut și noi? Greutăți mari, piedici de netrecut. Dar să schimbăm perspectiva! Să privim la Domnul! Când David a înaintat pe câmpul unde uriașul Goliat îl aștepta gata de luptă, cineva ar fi putut spune: „Ia uitați-vă ce mare e Goliat față de David...” Dar David, tinerelul acela, neobișnuit cu lupta, neantrenat în arta războaielor, ciobănașul de la oi, a spus: „Ia uitați-vă nu la mine, ci uitați-vă ce mare e Dumnezeul meu față de Goliat ăsta...” Perspectiva nouă a schimbat frica în curaj, teama în optimism. Ap. Pavel scrie credincioșilor din Roma:

„Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca prin puterea Duhului Sfânt să fiți tari în nădejde!”

Dumnezeu este nu numai centrul istoriei, ci și motorul istoriei. Peste 300 de profeții au precedat nașterea Domnului Isus în Betleem, atestând dumnezeirea Lui. Apostolul Pavel scria fraților din Roma despre Evanghelia propovăduită de el:

„Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru...” (Rom. 1:3-4).

Participiul „*născut din sămânța lui David*” înseamnă „*s-a arătat a fi*”, iar verbul **A FI** în esență înseamnă că El întotdeauna este, că n-a fost

nici un timp în care El n-a fost Fiu al lui Dumnezeu. Ca să se nască în Betleemul din Iudea, Dumnezeu a dat la o parte imperii, a răsturnat tronuri, Și-a păstrat o rămășiță a poporului Său, a adus-o din depărtarea Babilonului, din împrăștierea unui exil cumplit, le-a deschis iarăși țara ca să locuiască în ea, ca să existe un Israel, ca să se nască un Hristos.

Toată istoria este mișcarea degetului lui Dumnezeu în treburile popoarelor, folosindu-se de oameni, locuri și evenimente: de la împărații Asiriei, Tiglat Palasar, Salmanasar, Asurbanipal; sau împărații Babilonului, ca Nabopalasar Nabucodonosor, sau chaldeenii Cir, Cambise, Dariu, Xerxe; sau macedonienii Filip, Alexandru, și ceilalți, cu sabia lor lungă până la marginile pământului; sau romanii August, Tiberiu, Caligula, Claudiu, Nero, și tot șiragul care ajunge până în vremurile noastre cu dictatori, președinți, regi, guvernatori și parlamente... în majoritate împotriviți lui Dumnezeu, dar pe care Dumnezeu i-a folosit ca mijloace prin care Dumnezeu Și-a împlinit planul pe care îl desfășoară cu precizie exactă ca să aducă împlinirea vremurilor pentru clipa măreață a înnoirii tuturor lucrurilor. Și Psalmistul, din fereastra pe care a avut-o el să vadă istoria, strigă: „*O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!*”

2. Răscumpărarea sufletului omenesc

De la versetul 9 se deschide o nouă fereastră: „*El a potolit setea sufletului însetat, și a umplut de bunătăți sufletul flămând.*” Aici e vorba de o stare a sufletului, o sete lăuntrică după Dumnezeu, o foame după bunătățile spirituale. Starea lor era disperată nu numai pentru că erau nenorociri la fiecare pas, dar și pentru că nu se puteau ajuta singuri, n-aveau puterea să iasă din primejdiile acelea. De aceea, la fiecare nenorocire descrisă de psalmist, revine o altă frază care se repetă: „*Atunci, în strîmtoarea lor au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor...*”

Trebuie subliniat faptul că în cântarea aceasta psalmistul folosește ca nume al Domnului acela de IEHOVA, (IAHWEH) nume care cuprinde trei calități descriptive ale Domnului Isus Hristos:

(1) El este Domnul, Stăpânul, Creatorul și Proprietarul de drept al tuturor lucrurilor. Nu omul e stăpânul, nu diavolul e stăpânul, ci Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, El este Stăpânul, Domnul

tuturor lucrurilor văzute și nevăzute!.

(2) Apoi, El este Cel care există fără început și fără sfârșit, EL Este Cel ce este, înaintea căruia timpul este un veșnic prezent, este dintotdeauna existent de Sine. Trecutul, Prezentul și viitorul sunt înaintea Lui un veșnic ACUM.

(3) Și al treilea lucru, El este Răscumpărătorul, Cel care aduce mântuirea pentru cei pe care-i scoate de la moarte. Acesta este Numele Lui prin care arată că El e activ în mântuirea noastră.

De aceea, expresia următoare cu care se leagă numele de „Iehova Domnul” este „îndurarea Lui”, „căci în veac ține îndurarea Lui”. Și aici e cuvântul ebraic „CHESED”, îndurare, o dragoste fără măsură, inegalabilă, inexplicabilă, veșnică. Psalmistul amintește de unii care au fost nebuni (exact așa îi numește în v. 17), fiindcă au făcut ce nu trebuie, care au fost nenorociți prin purtarea lor vinovată, și ajunseseră lângă porțile morții, dar au strigat către Domnul, iar El i-a izbăvit din necazurile lor. O, Dumnezeu, răscumpărarea noastră!

Aici este tabloul fiecărui om, în starea de păcătoșenie, stare din care nu se poate mântui singur. Oamenii nu pot să iasă din lanțul păcatului. Trebuie să vină un Răscumpărător și să le întindă mâna ca să-i elibereze din lanțuri. Acesta e Hristos Domnul.

*Da, a mai fost un ceas de har
Așa cum n-a mai fost vreodată,
Când Dumnezeu a coborât
În lumea noastră frământată!*

Aici e ieslea grajdului din Betleem, aici Golgota cu suferințele crucii Domnului Isus, aici e ispășirea păcatelor noastre în sângele Lui vărsat pentru răscumpărarea noastră.

3. Ajutorul dat la vreme de nevoie

Cu puterea Sa nemaipomenită, Dumnezeu vine în ajutorul celor slabi care se încred în El. În cuvintele psalmistului, ce face Dumnezeu pentru preaiubiții Lui este ceva fără egal, adevărate minuni. Iată doar câteva lucruri amintite aici:

- v.29, *A oprit furtuna, a adus liniștea, și valurile s-au potolit.*
- v.30, *A liniștit valurile și i-a adus la limanul dorit.*
- v.33, *El prefăce râurile în pustiu, și izvoare de apă în pământ uscat*
(El schimbă nu numai istoria ci și geografia)

• v.35, *El preface pustiul în iaz, și pământul uscat în izvoare de ape (preface pustia într-o grădină a Sa), și așează acolo pe cei flămânzi.*

Ce Dumnezeu măreț avem! Cuvintele care urmează aș vrea să le iau chiar personal: Dumnezeu spune astfel:

„Ei întemeiază o cetate ca să locuiască în ea; însămânțează ogoare, sădesc vii, și-i culeg roadele. El îi binecuvântează, și se înmulțesc nespūs, și nu le împuținează vitele.”

De ce amintesc lucrul acesta? Fiindcă Biserica Betel, care transmite aceste programe nu are acum un loc al ei încă (•••). Ne adunăm cu chirie, pentru motive pe care majoritatea celor care ne ascultați le cunoașteți. Și de fapt mai bine așa, eliberați de apăsare și teamă, bizuindu-ne cu totul pe Cuvântul Sfânt al Domnului Isus, în pace și liniște, în dragoste, armonie și umilință, în harul bucuriilor unei adunări sfinte. Suntem niște pribegi. Suntem ca și cei din psalmul 107. Și vine un frate predicator din altă biserică și la despărțire, îmi mărturisește bucuria pe care a simțit-o la noi, și face o urare: „Frate, doresc să se îplinească și cu voi versetul care spune că ei pribegeau prin pustie, umblau pe căi neumbrate, și nu găseau nici o cetate, unde să poată locui.. Dar în cele din urmă au ajuns să întemeieze o cetate ca să locuiască în ea, și Domnul îi binecuvântează, iar ei se înmulțesc nespūs...” Ce har am simțit atunci, de parcă Însuși Domnul Isus S-a aplecat spre noi să ne spună: „Pe voi, cei flămânzi și săraci, bătrâni și tineri și copii, năcăjiți, batjocoriți, și fără casă, pe voi vă voi așeza într-o grădină, și veți întemeia o cetate, și vă voi înmulți nespūs de mult!” Cuvintele acestea au fost și sunt pentru mine o mare încurajare. O, ce Dumnezeu măreț avem, Care vine în ajutorul nostru la vreme de nevoie, în restriștea necazurilor noastre!

Vă îndemn, iubiiții mei, luați cuvintele acestea în mod personal. Luați îndemnul Psalmului 107, fiecare pentru sine.

Dumnezeul nostru, Cel sfânt și adevărat este un ***Dumnezeu al***

••• Predica a fost ținută la Radio WEEF Highland Park în 2013, când Biserica Betel nu avea un loc stabil al ei pentru adunările duminicale. Din luna Aprilie 2014, are un locaș frumos de închinăciune, cumpărat prin dărnicia și jertfa fraților și surorilor, la 330 Touhy Avenue, în Park Ridge.

istoriei, care se implică în viața noastră, e Dumnezeu nostru, un Dumnezeu care ne numără pașii de pribegi, care strânge în burduful Său până și lacrimile noastre, ne vede, ne cunoaște, ne călăuzește. „*O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!*”

Apoi, Dumnezeu nostru este **Răscumpărătorul**, și-a dat viața pentru sufletele noastre, și suntem scumpi înaintea Lui chiar dacă suntem bațjocoriți în lumea aceasta de fărădelegi și păcate, o lume plină de răutate. El ne-a izbăvit prin sângele vărsat la Golgota. „*O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!*”

Și, Dumnezeu este **Ajutorul nostru**. Mâna Lui ne apără. Atotputernicul este cu noi. Psalmul 46 are o explozie de bucurie atunci când strigă:

„Dumnezeu este adăpostul nostru și spriinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi... Domnul oștirilor este cu noi, Dumnezeu lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi.”

„O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!”

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (I Cor. 15:57). — Amin.